

ילדים רבים התגאו במה שיש להם בבית: לאב, הסנטור, יש יאכטה בהמבורג, בה ההורים הפליגו לסקנדינביה והפקידו את הבן בהיליגנליין; האם באיטליה ואין לה פנאי להתעסק עם הבת. היו אלו בעיקר הבנות היותר גדולות שהתגנדרו מאוד בלבושן וכבר ידעו בדיוק מה עושים במועדוני הלילה בברלין. אנחנו הקשבנו בפה פעור לספורים מן העולם המבריק. לא היינו אף פעם בקולנוע, לאמנו לא היה חוג שבועי לברידינג, ולא היה לנו אח גדול שמסתובב באפריקה ובהוואי, שם הוא קונה אננס בשביל העסק של האב. היו בנים ובנות שידעו בדיוק איך מגיעים ילדים לעולם, אם כי הגרסאות המדווחות בנדון היו שונות בהתאם לתפיסתם ולמקור המידע של המוסרים, ולכן התמונה אינה חד-משמעית או מדויקת. בהיוודע תוכן שיחות כאלה למטפלות, כולל גטרוז ואדית, וכן שירים בציבור של פזמון אופנתי באותו קיץ - Ich hab das Fraeulein Lehn baden sehn... השיר על גבי לנה שאצלה אפשר לראות הכל בעת שנכנסת לים לרחוץ - גרם להלם ולזעזוע מוסרי עמוק. כאילו ה"מחנכות" לא היו מודעות לעובדה, שדברים כאלה לא רק עלולים - אלא בהחלט מתרחשים, בכל חבורת ילדים. אני לא זוכר מה עשו ומה אמרו, אבל הטאבו הנורא שהוטל על הנושא השאיר אותנו בהרגשה, שיסודות קיומנו הועמדו בסכנה חמורה, והמנסה להסיר את הלוט מעל סוד הבינה - סופו כליון. לעולם משלמים מחיר בעד האכילה מעץ הדעת. לא פלא, אפוא, שהרחיקו זוג ילדים בקיץ, אח ואחות, כשהתברר שלא רק גילם אלא גם דרגת התפתחותם לא התאימו למסגרת המצויה - היינו, הם כבר ידעו...